

PETRA

HEDEROVÁ

TAK SI HO NECHAJ!

Quitovky

**OBLÚBENÁ
AUTORKA**

Qvitouky

H
P
etra
ederová

ISBN 978-80-8254-034-8

Evitovky

Tak si ho nechaj!

Evitovky

PETRA HEDEROVÁ

”

**Hore hlavu!
Nedaj sa a bojuj...**

“

TAK SI HO NECHAJ!

P

rológ

Ktosí múdry raz povedal, že krása tkvie v oku pozorovateľa, čiže je vlastne úplne subjektívna. Údajne tým autorom výroku bola žena. Dávalo by to zmysel, veď kto sa zaoberá krásou viac než my, ženské bytosti? Občas sme krásou priam posadnuté. Sme ochotné kvôli nej trpieť, odriekať si a utrácať ťažké peniaze, len aby nás okolie považovalo za

atraktívne. Mladé. Dokonalé. Je to povrchné alebo prirodzené?

Môžete sa pozastaviť nad tým, že je hlúposť vynakladať toľké úsilie na to, aby človek dobre vyzeral. Krása predsa nie je objektívna, krása je relatívny pojem, pretože každý považuje za pekné niečo iné. Dovoľte mi, aby som sa zasmiala. Skutočne? Naozaj tomu veríte?

Ved' už malé dieťa je schopné rozlíšiť, ktorá teta na obrázku je pekná a ktorá škaredá! Existujú isté kritériá, ktoré musia byť dodržané na to, aby sme mohli tvrdiť, že je človek pekný. Napríklad symetria. Alibisti síce budú namietat', že každý človek má iný vkus, na každú diery sa nájde záplata či na každý hrniec pokrievka. Nie však o tom som chcela. Tento príbeh totiž vôbec nie je o kráse ani estetickom cítení. Je o rozdielnom prežívaní udalostí.

Na výrok o kráse v oku pozorovateľa som si spomenula iba preto, že má niečo do seba. Dovolím si ho preto upraviť: Pravda tkvie v oku pozorovateľa. To pravda neexistuje jediná a nemenná, ale existuje množstvo právd a poloprávd od výmyslu sveta. Každý môže veriť niečomu inému na základe svojich momentálnych potrieb či skúseností. Vedome či nevedome ohýbame realitu tak, ako nám práve vyhovuje. Pravdivé je to, čomu veríme. A práve o tom bude tento príbeh.

Dve ženy a jeden muž zažijú tú istú realitu, a predsa ju budú vnímať každý po svojom. Ženy sú odjakživa presvedčené o sile svojej intuície, a ani v tom-

to príbehu to nebude inak. Katarína aj Izabela sú presvedčené, že rozumejú veciam, ktoré sa im dejú v životoch. Majú isté indície, ktoré sú nad slnko jasnejšie, a veria, že ich rozum ani oči neklamú. Keď má raz žena pocit, že sa niečo deje, je tým pocitom úplne posadnutá. A potom sa naozaj často stane to, čomu uverila, niečo sa začne diať. V tejto súvislosti sa hlbavému človeku v mysli vynára otázka: čo bolo skôr – sliepka alebo vajce? Stalo sa to, čo tušila, že sa stane, alebo to bolo celkom naopak – stalo sa to, na čo intenzívne myslela, až si to privolala a zhmotnila?

Tento príbeh nie je filozofickou úvahou o sile myšlienok, hoci to tak v tejto chvíli môže vyzerat'. Je to len rozprávanie troch ľudí, ktorí žili a vzájomne na seba pôsobili v rovnakom čase a na rovnakom mieste. Príbeh dvoch žien, ktoré milovali toho istého muža. A nakoniec aj príbeh muža, ktorý to celé videl úplne inak a možno to ani neriešil. Lebo čo vlastne ženy vedia o mužskom zmýšľaní?

TAK SI HO NECHAJ!

Časť prvá

Katarína

TAK SI HO NEHAJ!

1.

Volám sa Katarína. Rodičom od malička vyčítam, prečo pri výbere môjho mena nepoužili viac invencie. Dali mi skutočne tuctové, rýdzo slovenské meno. Mohli ma pomenovať aj originálnejšie, napríklad Nela alebo Liliana, i keď tieto mená možno v čase, keď som sa narodila, ešte neboli v kalendári.

Kamaráti ma volajú Katka alebo Kejt. To druhé oslovenie mám najradšej, lebo sa tak volá aj voj-

vodkyňa z Cambridgeu, a tá má svoj štýl. Je oveľa imidžovejšia než arogantná Američanka Meghan, vylepšená plastikami a opradená pochybnou povest'ou. Kate Middleton je prirodzene krásna a na nič sa nehrá. Je tak trochu mojím vzorom, presnejšie jedným z mnohých vzorov, o ktorých vám možno poviem neskôr. Pokojne ma teda všetci volajte Kejt. Čo vyslovene neznášam a považujem za urážlivé, je oslovenie Kačena. Nehovoriac o tom, že je to čistý old school. Na toto oslovenie zvyčajne nereagujem a tvárim sa, že bolo adresované niekomu, kto stojí za mnou.

Som študentka denného štúdia na vysokej škole a popri tom som nútená veľa pracovať. Bohužiaľ. Ako dievča z chudobnej rodiny beriem každú prácu, ktorá sa naskytne. Upratujem, aj keď to príliš dobre neviem. Strážim deti napriek tomu, že tých malých mimozemšťanov veľmi nemusím. Trhám lístky v divadle, lebo na tejto práci skutočne nie je čo pokaziť. No za zmienku stojí najmä moje pôsobenie v IT firme na pozícii recepčnej, ktorú pokladám za bránu do lepšieho sveta. Vo svojej podstate ju však neznášam. Prácu recepčnej aj firmu.

Sme pobočka nadnárodnej spoločnosti s centrárou v Amerike a prosperujeme. IT biznis je v dnešnej dobe veľmi výnosnou oblasťou. Ja to dobre viem, a preto študujem práve informatiku. Síce ma to vôbec nebaví a len s odretými ušami som preliezla do druhého ročníka, no aspoň mám reálnejšiu šancu zamestnať sa v IT. Hoci len na pozícii recepčnej,

ktorá má v skutočnosti so svetom informatiky len málo spoločné, ale v životopise to vyzerá lepšie ako umývanie tanierov v pizzerii.

Šéfuje mi štyridsiatnička menom Galina, ktorú tajne volám Spuchlina. Možno znie táto prezývka príliš kruto, ale to by ste ju najskôr museli poznať. Je rozvedená, nie zbytočne vzdelaná a pracuje na pozícii zvanej facility manažér. Má na starosti všetko, čím sa nezaoberajú ozajstní manažéri. Manažuje automat na kávu, riady v kuchynke, fajčiarske pauzy a v neposlednom rade nás, recepčné. Správa sa k nám s neskrývanou nadradenosťou a vždy si udržiava minimálne dvojmetrový odstup.

Úlohou recepčnej je hlavne sedieť na zadku a dávať hlásenia šéfke. Ten a ten programátor si neoznačil odchod na fajčiarsku pauzu. Nová projektová asistentka chodí neskoro do práce a vykecáva sa v kuchynke s vedúcim oddelenia, ktovie, čo tí dvaja spolu riešia? Neporiadny kolega si neodložil šálku, nechal ju váľať sa neumytú v dreze a minule po sebe dokonca ani nespláchol. Pravdepodobne si ani ruky neumyl a porušuje interné smernice tým, že opakovane konzumuje desiatu nad klávesnicou služobného notebooku. Fuj. Nehygienické a nechutné.

V podstate sa dá povedať, že pozícia recepčnej v tejto firme je kumulovanou funkciou. Oficiálnou náplňou práce je najmä prepájanie telefonických hovorov. Keďže takmer nikto na pevnú linku nevolá (kto by to v dnešnej dobe robil, keď všetci majú služobné mobily), Spuchlina kompetencie recep-

čných rozšírila. Tie majú teraz okrem špehovania zamestnancov za úlohu aj polievať kvety (a semtam odtrhnúť suchý list), upratovať zasadačky do tej miery, že vyzerajú, akoby ich práve čerstvo zriadili, variť kávičky návštevam (presnejšie ich pripravovať stlačením jedného gombíka luxusného kávovaru), meniť utierky v kuchynkách a toaletný papier na záchodoch či kŕmiť rybičky. Áno, dobre čítate: rybičky. Posledná spomenutá činnosť je môjmu srdcu najbližšia.

V office máme dvestolitrové akvárium hneď napravo od recepcného pultu. Žije v ňom možno desať rýb, presný počet ťažko odhadnúť. Steny akvária sú totiž po väčšinu dní nepriehľadné, s výnimkou tých pár dní tesne potom, ako si majiteľ akvária nájde konečne čas a príde vymeniť vodu a vyčistiť filter. To sa stáva priemerne raz za tri mesiace. Pôvodne ich tu vraj plávalo oveľa viac, no postupne sa navzájom požrali alebo pokapali od hladu. Mojím príchodom sa tomu zvyšku rybieho osadenstva začal lepší život, lebo som prebrala agendu okolo ich kŕmenia.

Vo firme pracujem už šesť mesiacov. K práci som prišla ako slepé kura k zrnu – dohodila mi ju spoločubývajúca z internátu, Gabika. Tá odišla do inej firmy na kvalifikované IT miesto, naďalej sa však so mnou delí o kúticu v Mlynskej doline. Už to však dlho nepotrvá a bude si musieť nájsť za mňa náhradu. Ja mám totiž kľúč k lepšiemu životu.

Je ním ON, majiteľ neudržiavaného akvária. Volá sa Michael a je očarujúci. Má tesne pred štyridsiat-

kou, no vyzerá asi na tridsať. S ostatnými recepčnými sme sa zhodli, že sa podobá na Toma Hiddlestona. Viete, toho herca. Je vysoký, štíhly a má nevinné zelené oči. Je pracovitý, nikdy sa nefláka a ku každému je veľmi milý. Niekedy až prehnane. V každom prípade si to môže dovoliť, pretože má odzbrojujúci úsmev, jamky v lícach a pekne krojené pery. Pôsobí na každého dôveryhodne a sympaticky. Vždy pri príchode veselo pozdraví a keď práve nie je zavalený prácou, povie aj niečo vtipné. Myslím si, že ma balí. Nie som si tým celkom istá, ale správa sa tak.

Michael je dobrá partia. Skvele vyzerá, značkovo sa oblieka a je príjemný spoločník. Má iba jednu chybu, teda presnejšie dve: ženu a dvojročného syna. No čo už, nikto nie je dokonalý. Ona vlastne ani nie je jeho žena, nestihli sa zosobášiť, pretože najskôr bola tehotná, potom rodila a potom dojčila. Vlastne dojčí stále. Ich syn sa volá rovnako ako otec, Michael. Pravdepodobne bude dojčený, až kým nepôjde na základnú školu.

Izabela – tak sa volá jeho skoro žena – je veľmi svedomitá matka. O tom, aká je manželka, nikto nevie, Michael totiž o nej zásadne rozpráva jedine v súvislosti so synom. Ja ju tajne volám Jezabel. Táto prezývka vznikla kombináciou dvoch slov: jej krstného mena a hlavnej postavy z rozprávky O perníkovej chalúpke.

Chcem Michaela získať pre seba z jednoduchého dôvodu: milujem ho. Možno by ma za to viacerí odsúdili, pretože nie je voľný, objektívne musím pri-

pustiť, že je zadaný. Nie je to však celkom tak, ako sa zdá. Technicky je totiž stále slobodný, nikdy sa neoženil! Má síce syna, ale v dnešnej dobe je bežné mať deti z predošlých vzťahov. Keby sa s Jezabel rozišiel, určite by mu nepovolila striedavú starostlivosť a syna by si brával na víkendy. Strpela by som to, kvôli nemu určite. Ja sa s deťmi veľmi neponáhľam, som mladá, mám iba dvadsať a na podobné záležitosti kopec času. Keď budeme spolu, aspoň ma nebude nútiť, aby som mu porodila potomka, keďže už jedného má. Muži sú už od stredoveku posadnutí myšlienkou na následníka trónu, ideálne chcú, aby sa im podarilo splodiť chlapca. Lenže kto v mojom veku by chcel rodiť? Existujú predsa oveľa príjemnejšie činnosti. Vo dvojici nám spolu bude fajn, budeme si užívať život a peniaze bez záväzkov. Samozrejme, jeho peniaze, pretože ja zatiaľ dobre nezarábam. Som si istá, že s Jezabel byť nechce, veď o nej nikdy nehovorí! Akoby neexistovala, akoby bola len akousi vybájenou postavou, ktorú nikto nevidel. Do práce za ním tiež nechodievam, a keď mu telefonuje a on sa práve rozpráva so mnou, dvihne jej a opýta sa:

„Niečo súrne?“

A potom dodá: „Zavolám ti o päť minút.“

No zvyčajne nezavolá. Viem to podľa jej ďalšieho telefonátu, ktorý nasleduje asi po hodine. Vtedy cestou na chodbu, aby ho nikto nepočul, precedí cez zuby:

„Taký som rozlietany, že ani neviem, kde mi hlava stojí.“

Samozrejme, že dvere netesia, preto z recepcie počujeme všetko. No povedzte, správa sa takto k svojej žene zamilovaný chlap?

Myslím si, že Jezabel je tak trochu stíhačka. Volá mu bez príčiny, aby mala nad ním kontrolu. Muži pritom neznášajú, keď ich žena kontroluje, nech už ide o frajerku, manželku alebo matku ich dieťaťa. Je to proti ich prirodzenosti lovca a hlavy rodiny. Nemyslím si, že Michael je ten typ, ktorý by sa nechal zotročiť, preto jej takto uniká. On sa vzdáva a ona zúri. Aké typické! Po ignorácii dochádza k sprške výčitiek, ale on to určite vždy uhrá s tým svojím odzbrojujúcim úsmevom a tučnou výplatnou páskou. Jezabel si potom možno kúpi značkové lodičky alebo kabelku a na Michaelovu telefonickú ignoráciu dočasne zabudne. Materiálne náplasti občas zahoja aj emocionálne rany.

Môj frajer sa volá Igor. Ako by som ho opísala? Je odo mňa o rok starší a tiež študuje informatiku. Zoznámili sme sa na jednej internátnej chodbovej ožieračke. Igor nie je nič moc, vzhľadom ani sociálnym statusom, ale je užitočný. Pomáha mi totiž so seminárkami. Bez neho by som pravdepodobne nepreliezla do druhého ročníka. Budem ho potrebovať minimálne ďalšie štyri roky. Inžiniersky titul totiž nie je na zahodenie a naši by ma zabili, keby som nespravila školu. Už teraz mám sústavne na tanieri, koľko do mňa investujú. Budem musieť vymyslieť nejaký rafinovaný plán, ako si udržať nudného Igora a zároveň získať niekoho oveľa lepšieho, o kom

som presvedčená, že ku mne patrí. Keď zatvorím oči, vidím stále pred sebou ten jeho sexi úsmev, tie zelené oči... Už len pri tej predstave ma zaštekľí v podbrušku. To budú tie povestné motýle, o ktorých sa toľko hovorí v súvislosti so zamilovanosťou.

Zo snívania ma vytrhol hlas mojej priamej nadriadenej. „Katarína, kedy ste naposledy polievali dracénu vedľa ženských záchodov? Vyzerá, akoby mlela z posledného! Venujte pozornosť rastlinám, inak vykapú!“

Neznášam izbové rastliny. Na intráku žiadne nemám. Uhynie mi aj kaktus, hoci tie zásadne v izbe nepestujem, pretože podľa feng šuej majú v sebe zlú energiu. Rezané kvety, naopak, zbožňujem, hlavne, keď ich dostanem od muža. Už dlho túžim po vedierku cyklámenových ruží natlačených jedna vedľa druhej, alebo srdci alebo macíkovi v rovnakom štýle. Predávajú ich v nákupných centrách a stoja kopu peňazí. To sú kvety, ktoré ja môžem, nie izbové rastliny. Kam by som ich aj dala? Na intráku nedržím nič živé. Ale o rybičky by som sa vedela postarať, keby mal Michael v byte akvárium, tie by som zniesla. Zniesla by som aj hada či tarantulu, keby mi k nej pribalili jeho.

„... o tretej prídu skontrolovať alarm, v noci sa dvakrát spustil falošný poplach, tak im potom ukážte, ktorý vchod to bol, Katarína, počúvate ma vôbec? Tuším ste duchom neprítomná.“

Spuchlina mala na tvári naliehavý výraz. Ubezpečila som ju, že všetko zariadim. Ktovie, či nemá

problémy s obličkami, keď má stále opuchnutú tvár. No čo, dve hodiny to tu dnes ešte vydržím. O chvíľu bude obed, možno ma chalani pozvú, aby som šla s nimi. Ale koho zaujímajú nejakí programátori? My recepčné ich voláme autisti, pretože sú úplne out. Majú svoj svet a svoje nemožné vtipy. Zato Michael je riaditeľom tímu projektových manažérov a tí sú už veru in. Svojmu šéfovi však aj tak nesiahajú ani po päty.

Môj idol nakoniec na obed nešiel. Objednal si pizzu do kancelárie, ktorú mu poslíček doručil v nevábne vyzerajúcej krabici.

„Máš tu pizzu,“ ohlásila som mu veselo do telefónu.

Prišiel po ňu, až keď bola takmer studená. Zavádzali do produkcie nový systém, preto nemal čas sa ani naobedovať. Ako som povedala, Michael je veľmi zodpovedný chlap.